Dr. Alex Berca

Fapte neglijate sau intenţionat uitate

Naziştii şi alte creaturi similare au constituit o epocă prin care sperau să schimbe întreaga lume.

Nu de mult timp unii cercetători ai istoriei au scos la lumină unele documente mai puţin cunoscute dar care trebuie aflate, ştiute de toată lumea şi apreciate sau din contra condamnate pentru gravitatea lor.

De multe ori s-a dovedit că unele grupuri sau diverse organizaţii au comis şi continuă să comită crime ceea ce nu înseamnă că ele trebuie să fie ţinute secret. Ele trebuie cunoscute de întreaga lume, analizate, calificate şi sancţionate în consecinţă.

Istoria nu întotdeauna reflectă realitatea întrucât a fost şi continua să fie scrisă şi prezentată în funcţie de interesele personale ale unor conducători sau al unor grupuri care susţineau sau făceau jocul unor personalităţi politicei. Exemplele unor astfel de situaţii au avut loc de-a lungul istoriei şi continuă să existe şi în prezent.

Idei false cu vechime milenară

Cu mii de ani în urmă s-au lansat tot felul de idei care au provocat multiple discuţii în controversă şi chiar au luat forme mai grave ale un ciocniri violente. Asemenea idei s-au extins şi au fost folosite drept pretexte pentru tot felul de manifestări ale unor răzbunări bazate pe tot felul de idei false.

Un exemplu în acest sens îl reprezintă istoria omorârii lui Iisus Hristos.

Controversele continuă şi astăzi după 2000 de ani şi nici până în prezent nu există o confirmare a realităţii.

Cu toate că în luna martie 2011 Papa Benedict al XVI a publicat cartea *„Iisus din Nazaret"* şi cu această ocazie şi-a exprimat opinia şi a înlăturat blamarea evreilor pentru o asemenea faptă falsă, încă se mai găsesc adepţi ai unor asemenea idei şi care continuă să-i învinovăţeasc pe evrei de cele întâmplate cu peste 2000 de ani în urmă.

Istoriografii consideră că nu trebuie să devenim robii unor prejudecăţi şi să-i considerăm:

pe „duşmanii noştri ca fiind prietenii noştri sau pe prietenii noştri ca fiind duşmanii noştri".

Cred că trebuie să privim diversele fapte şi evenimente aşa cum s-au petrecut sau se petrec şi să le stabilim importanţa sau gravitatea în raport cu aspectele normale şi reale ale vieţii şi cu principiile unei morale şi filosofii cu un profund caracter uman.

O anumită poziţie faţă de problema avreiască

Din diverse documente istorice reiese, de exemplu, că timp de circa 9 zile (între 6 – 15 iulie 1938), preşedintele SUA, Franklin Delano Roosevelt (1988 – 1945), membru al partidului democrat, a convocat o conferinţă la Evian (Franţa), în care principala temă a fost aceea a necesităţii creşterii imediate a numărului refugiaţilor evrei în vederea protejării lor de persecuţiile la care erau supuşi în Germania nazistă.

De fapt Preşedintele Roosevelt dorea să obţină angajamente din partea naţiunilor invitate la această conferinţă, de a accepta primirea în ţările lor, a unui număr mai mare de refugiaţi.

Deşi din discursul Preşedintelui Roosevelt s-a văzut că a făcut eforturi pentru a evita să precizeze explicit acest obiectiv, istoricii şi analiştii politici au sugerat că Roosevelt de fapt dorea să distragă atenţia şi critica adusă politicii americane, care limitase într-un mod deosebit de sever cota refugiaţilor evrei admişi în Statele Unite.

Un fapt ce a rămas ca un mare semn de întrebare, a fost acela prin care la Evian, unde se discuta despre problema evreiască, reprezentanţii populaţiilor evreieşti din diverse ţări au fost admişi numai ca *observatori* şi nu ca participanţi cu drept de a-şi expune opiniile.

În acelaşi timp delegaţia Agenţiei Evreieşti condusă de Golda Meir (1898 – 1978), a ignorat o ofertă lansată chiar de Germania de a permite evreilor să emigreze în alte ţări plătindu-se 250 de dolari pentru fiecare persoană. Din păcate nici alte grupuri şi organizaţii evreieşti din lume nu au făcut niciun efort să influenţeze Statele Unite şi celelalte 32 de ţări participante la conferinţa de la Evian de a accepta creşterea urgentă a imigrării în special a evreilor germani şi austrieci.

La 1 februarie 1940, Vicepreşedintele executiv al Organizaţiei Sioniste a Evreilor Americani, Henry Montor (1905 – 1982), a refuzat să intervină pentru obţinerea unei nave destinată refugiaţilor evrei din diversele ţări europene de pe cursul Dunării.

Într-o scrisoare adresată Rabinului Şef al statului Maryland Montor, afirma:

„Palestina nu poate fi inundată de „bătrâni sau de unii indezirabili”.

[Sursa: Enciclopedia Judaică – Copyright 2007, Thomson Gale]

Cu un an mai târziu, în 1941, şi apoi după încă un an, adică în 1942, un alt fapt istoric a avut loc.

Diferitele unităţi ale Gestapoului din diverse oraşe din Germania au „oferit” tuturor evreilor europeni tranzit în Spania cu condiţia renunţării la toate proprietăţile lor din Germania şi Franţa (care la data aceea era deja ocupadă de armata germană – n.n.).

La această „ofertă” se mai adăugau şi următoarele condiţii:

a) niciunul dintre evreii ce urmau să fie deportaţi nu avea dreptul să călătorească din Spania spre Palestina;

b) toţi deportaţii trebuiau să fie transportaţi din Spania în SUA sau în coloniile britanice şi să rămână acolo; vizele de intrare urmând să fie aranjate de către organizaţiile evreilor care locuiau acolo;

c) plata unei sume de 1.000 dolari pentru fiecare familie: suma urma să fie dată de o agenţie care se obliga să achite suma indicată la sosirea familiei respective la frontiera spaniolă: această sumă se referea la o rată de 1.000 de dolari *pe zi* în raport de timpul în care familia respectivă era în aşteptarea plecării din Spania.

Liderii diferitelor organizaţii evreieşti din Elveţia şi Turcia care primiseră şi ei copii ale acestei aşa-zise „oferte”, cu stipularea clară privind excluderea Palestinei ca destinaţie finală pentru deportaţi, au transmis imediat un răspuns negativ ce cuprindea următoarele observaţii:

a) Numai Palestina urma să fie considerată ca destinaţie pentru deportaţi.

b) ...aliaţii victorioşi trebuie să fie de acord cu crearea unui „stat evreu” la sfârşitul războiului.

c) Nu se vor acorda rambursări (pentru sumele plătite – n.n.)

Acest răspuns la aşa-zisa ofertă a Gestapoului a avut ca unică alternativă trimiterea celor deportaţi la camerele de gazare.

În 1944, la momentul deportărilor evreilor maghiari, a fost făcută o „ofertă” similară, prin care toţi evreii maghiari ar fi putut să fie scutiţi de o eventuală deportare dacă se respectau solicitările Gestapoului.

Aceeaşi ierarhie a diverselor organizaţii evreieşti au refuzat şi

această aşa-zisă ofertă.

În vederea sprijinirii acţiunilor de salvare a evreilor, tot ceea ce a făcut Guvernul britanic a fost să acorde vize unui număr de 300 de rabini şi familiilor lor, urmând ca aceştia să fie evacuaţi spre Palestină prin Turcia.

La 17 decembrie 1942, ambele camere ale parlamentului britanic au declarat că sunt dispuse să găsească un refugiu temporar pentru 500.000 de evrei din Europa şi instalarea lor în colonii britanice, ca parte a negocierilor diplomatice cu Germania.

La 27 ianuarie 1943, când următorii paşi ai acestor negocieri erau urmărite de peste 100 de conducători din diverse ţări, un purtător de cuvânt al sioniştilor a anunţat că evreii se opun moţiunii primite întrucât Palestina fusese omisă de pe lista ţărilor care trebuiau să primească deportaţii evrei.

Pe 16 februarie 1943, a fost publicată în ziarele din New York ştirea prin care România a oferit posibilitatea ca 70.000 de refugiaţi evrei din Transnistria să se refugieze urmând să se plătească 50 de dolari de persoană. Referitor la această propunere Yitzhak Greenbaum (1879 – 1970), Preşedintele Comitetului de Salvare al Agenţiei Evreieşti, s-a adresat Consiliului Executiv Sionist din Tel Aviv la 18 februarie 1943, spunând:

„... când m-au întrebat”, nu ai putea să dai bani din fondurile evreieşti pentru salvarea evreilor din Europa, am spus: NU!

şi spun din nou, NU!...

...trebuie să rezistăm acestui val care împinge activităţile sioniste la un nivel de importanţă secundară”.

La numai o săptămână după această declaraţie, adică la 24 februarie 1943, Stephen Wise (1874 – 1949), Preşedintele Congresului Evreiesc American şi liderul sioniştilor americani, a emis un refuz public la această ofertă declarând:

„... nicio colectă de fonduri nu pare a fi justificată.”!

În 1944, un Comitetul de Urgenţă creat în vederea salvării poporului evreu a cerut guvernului american să înfiinţeze un Comitet pentru refugiaţi. Rabinul Stephen Wise (1874 – 1949) [1], a contestat

---

[1] Stephen Samuel Wise a fost la începutul secolului al XX-lea (în America), un Rabin

această propunere.

Pe parcursul negocierilor menţionate mai sus, Chaïm Azriel Weizmann (1874 – 1952) „2a declarat:

„Partea cea mai valoroasă a naţiunii evreieşti este deja în Palestina…

În 1947, congresman William Stration (1914 – 2001) din partea statului Illinois, a susţinut un proiect de lege pentru acceptarea imediată în Statele Unite a 400.000 de persoane care urmau să fie strămutate. Din păcate nici acest proiect nu a fost adoptat întrucât a fost anulat public de conducerea sionistă din Statele Unite.

Asermenea acte pot fi considerate ca fiind total nejustificate într-un moment în care în timpul ultimei faze a războiului, când naziştii erau dispuşi să facă schimb de bani pentru evrei, ele erau anulate.

În aceste condiţii se poate pune întrebarea:

cum a fost posibil ca aceşti reprezentanţi – „conducătorii evreimii” - să nu mişte cerul şi pământul pentru a-şi salva fraţii de la moarte?

Efectele imediate ale unor asemenea – neacţiuni, au devenit cunoscute mult mai târziu şi fac parte din istoria poporului evreu cu toate că nu s-a discutat prea mult şi nu se popularizaseră la timpul respective.

Alte aspecte „uitate sau intenţionat neglijate” privind situaţiei evreilor în timpul Primului şi al celui de Al Doilea Război Mondial”, aduse la cunoştinţa marei mase a evreilor ca informaţii mai recente ale unor cercetători în domeniul istoriei în general şi al istoriei evreilor în mod special confirmă fapte după care pe parursul celui de al Doilea Război Mondial de exemplu, evreii din unele ţări au luptat nu împotriva armatei germane ci alături de soldaţii germani.

(**Document original în germană** Auswertiges Amt Archiv,

---

reformat și lider sionist.

[2] Chaim Azriel Weizmann lider sionist și om de stat israelian care a fost președinte al organizației sioniste și mai târziu primul președinte al Israelului. El a convins guvernul Statelor Unite să recunoască statul nou format al Israelului.

Bestand 47 – 59, E224152 şi E234155 – 58).

Text complet original publicat în: David Yisraeli, Problema palestiniană în politica germană 1889 – 1945 (Israel: 1947) pp. 315 – 317). Şi Wall Street Journal 2 decembrie 1976

Evrei care au luptat alături de soldaţii nemţi

Există documente din care rezultă, de exemplu, că în septembrie 1941, un ofiţer, medic militar, a efectuat o faptă atât de eroică încât i s-a oferit decoraţia „Crucea de fier” din partea comandamentului superior al armatei Germane.

Acordând mai puţină atenţie grijii faţă de propria persoană şi în faţa bombardamentelor sovietice, maiorul medic Leo Skurnik, a decis şi a organizat evacuarea spitalului militar ce exista în apropierea graniţei finlandezo-rusă, salvând viaţa a peste 600 de soldaţi, inclusiv membri ai armatei fasciste.

Leo Skurnik, un ofiţer medic (al doilea rând, al doilea din partea stângă, căruia i s-a oferit decorarera cu *Crucea de Fier*.

Leo Skurnik a luptat alături de soldaţii nemţi, i-a vindecat şi de multe ori s-a împrietenit cu ei. Dar cum se simt astăzi evreii din Finlanda despre aşa-zisa lor alianţa – cu armata nazistă, despre care nu au existat până nu demult informaţii reale?

Skurnik nu a fost singurul soldat care urma să primească Crucea de Fier în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Peste patru milioane de soldaţi au primit o asemenea decoraţie. Dar a existat un fapt despre acest ofiţer care a făcut ca recomandarea sa să fie ceva cu totul deosebit: ***Leo Skurnik era evreu***.

Skurnik nu era singurul luptător evreu. Peste 300 de soldaţi evrei s-au aflat pe câmpul de luptă alături de soldaţi naziştii, când Finlanda, a fost atacată de armatele sovietice în 1939[3]. Alianţa dintre

---

[3] Războiul de Iarnă a izbucnit în momentul în care Uniunea Sovietică a atacat Finlanda la 30 noiembrie 1939, trei luni după izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Drept consecință, Uniunea Sovietică a fost exclusă din Liga Națiunilor la 14 decembrie. Iosif Visarionovici Stalin, conducătorul statului sovietic, se așteptase să cucerească întreaga țară până la sfârșitul anului, dar rezistența finlandeză a zădărnicit toate planurile sovieticilor, deși aceștia din urmă își depășeau numeric inamicii în proporție de 3 la 1.

soldaţii lui Hitler şi cei de etnie mozaică (pe care Hitler promisese să-i elimine de pe faţa pământului – n.n.), a fost unul dintre aspectele cele mai deosebite ale celui de-al Doilea Război Mondial, dar despre care nimeni, inclusiv mulţi dintre finlandezi, nu au ştiut aproape nimic şi care zeci de ani a fost dată uitării.

„Am trăit în Finlanda timp de peste 25 de ani înainte de a fi auzit despre asta şi eu sunt evreu”, povestea John Simon, un New Yorkez care s-a mutat la Helsinki în 1982.

Asta este o istorie despre care nu s-a povestit prea mult. A fost uitată sau în mod special a fost neglijată din anumite considerente politice pur subiective.

Asemenea experienţe despre care rareori se poate spune că merg direct la inimă sunt cele legate direct de ideea: ce înseamnă să fii evreu şi să trăieşti într-o ţară care a acceptat să fie o bună gazdă pentru mulţi evrei?

Veteranii evrei – o mână de oameni care încă trăiesc astăzi în Finlanda – sau urmaşii lor, afirmă că nu sunt ruşinaţi de ceea ce au făcut.

Realitatea este determinată de faptul că prima dată când evreii din Finlanda au intrat în armata filandeză, a fost în anul 1939.

Un tânăr evreu, de 23 de ani, din Vyborg, a fost recrutat când Uniunea Sovietică a invadat Finlanda. La fel ca şi alţi evrei, el şi-a făcut datoria din toată inima, fiind dispus să moară pentru ţara care l-a primit şi în care a crescut fără să simtă niciun fel de discriminare.

Războiul care a izbucnit în 1939, cunoscut în Finlanda ca *Războiul iernii*, a fost considerat de populaţia evreiască din Finlanda drept o şansă de a demonstra că sunt cetăţeni finlandezi loiali.

Prima acţiune militară a tânărului evreu *Aron Livson* a început în 1939, când avea 23 şi a fost recrutat plecând în războiul provocat de Uniunea Sovietică.

Împreună cu alţi mulţi evrei, el era hotărât să-şi îndeplinească datoria în cele mai bune condiţii, şi chiar să-şi dea viaţa pentru ţara pe care a considerat-o ca fiind ţara sa (Finlanda!).

Finlanda a rezistat până în martie 1940, când țara a fost obligată să semneze un tratat de pace prin care ceda agresorului sovietic aproximativ 10 % din teritoriul național și cca 20 % din capacitățile sale industriale.

Aproape fără excepţie, evreii din Finlanda au provenit din familiile soldaţilor ruşi care au fost detaşaţi în regiune în timpul serviciului lor militar.

După unele informaţii scrise sau povestite de către veterani, sub conducerea rusă, evreii fuseseră forţaţi să intre în armată la vârsta de 10 ani şi obligaţi să-şi efectueze serviciul militar până la 25 de ani.

Când s-au refugiat în Finlanda ei erau priviţi cu multe suspiciuni de către populaţia finlandeză (care fusese sub ocupaţie rusească până la obţinerea independenţei în 1917 – n.n.), iar războiul care a izbucnit în 1939, a fost considerat de tânărul Aron Livson ca o şansă de a dovedi că era un cetăţean fidel, loial, al Finlandei.

Livson s-a luptat în Istmul Karelian şi, deşi armata a fost nevoită să se retragă în cele din urmă în urma înteţirii atacurilor armatei ruse, s-a luptat cu atâta perseverenţă, dovedind o asemenea abilitate şi iniţiativă încât a fost avansat la gradul de sergent.

Pentru o anumită perioadă de timp, între Finlanda şi Uniunea Sovietică a existat o perioadă de pace dar care, după cele povestite de unii dintre bătrânii finlandezi, a fost deosebit de grea şi neplăcută.

Când Hitler a lansat *operaţiunea Barbarossa*[4]invadând într-un mod neaşteptat U.R.S.S. Finlanda a văzut această acţiune germană ca o oportunitate de a-şi recâştiga teritoriul pierdut în războiul de iarnă fapt pentru care au decis să-şi unească forţele militare cu cele militare ale Germaniei.

La fel ca toţi evreii, Livson a auzit tiradele veninoase ale lui Hitler împotriva poporului evreu. Ştia ceva despre *Noaptea de Cristal*, despre atacurile împotriva căminelor evreieşti din diverse oraşe germane, despre distrugerea prăvăliilor evreieşti, a şcolilor şi sinagogilor ce au avut loc în noiembrie 1938. Dar, când ordinele au cerut ca tinerii civili finlandezi să se înroleze în lupta împotriva Rusiei, el nu a considerat această chemare ca fiind ceva nepotrivit.

Livson, la vârsta de 97 de ani, după cum au apreciat unii autori,

---

[4] Operațiunea Barbarossa - numele de cod pentru invazia axei din Uniunea Sovietică, care a început duminică, 22 iunie 1941, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Operațiunea avea drept scop ideologia Germaniei naziste de a cuceri Uniunea Sovietică de Vest, astfel încât să poată fi repopulată de germani, să folosească slavii, în special polonezii, ca forță de muncă a sclavilor pentru efortul de război al Axei și să profite de rezervele petroliere ale Caucazul și resursele agricole ale teritoriilor sovietice.

se prezenta ca „o versiune fragilă” a tânărului soldat care fusese mobilizat în 1921, dar vocea îi rămăsese în continuare tare şi clară, cu fermitate şi cu opinii neclintite.

De câte ori a avut prilejul ei afirma:

„Mi-am îndeplinit datoria de cetăţean al Finlandei, cum au făcut-o toţi tinerii de vârsta mea”, spune el.

„Noi nu eram evrei luptând într-o armată finlandeză –

noi eram tineri finlandezi, soldaţi finlandezi, luptând pentru ţara noastră”.

Un autor5 care vizitase Finlanda cu mai mulţi ani în urmă, se întâlnise în cantina din subsolul sinagogii din Helsinki, cu Livson, cu soţia lui şi cu alţi membri ai veteranilor evrei din Finlanda.

[5] Pul Kendall - Evreii care au luptat pentru Hitler: "Noi nu am ajutat germanii. Am avut un dușman comun "!
În:Evrei.net, 11/3/2014

Imaginea alăturată îi arată pe cei patru fraţii Blankett, care au luptat pentru Finlanda în 1939

Atmosfera la acea întâlnire era deosebit de prietenoasă, prin felul în care se purtau convorbirile dintre veterani şi cu glumele cu care îşi aduceau aminte de anii tinereţii şi de evenimentele la care au participat.

„... Nu a existat nicio greşeală din partea noastră, explica Livson" şi îşi însoţea fiecare cuvânt bătând cu bastonul în podea sălii unde avea loc întâlnirea, pentru aşi întării şi mai mult fiecare cuvânt.

Pe lângă faptul că îşi îndeplinise datoria ca soldaţi şi îşi dovediseră loialitatea faţă de ţara lor, veteranii insistau că sunt fericiţi că au luptat alături de soldaţii nemţi într-un război de autoapărare şi un război de cucerire.

La graniţa cu Rusia, în regiunea Karelia, trupele finlandeze şi germane s-au luptat cot la cot, iar evreii au avut de luptat, după opinia veteranilor, cu doi duşmani: unul în faţa lor şi altul chiar în rândurile lor.

Soldaţii nemţi trăiau permanent cu frica de a nu li se dezvăluii identităţile. Soldaţii finlandezi, aveau sprijinul deplin al ofiţerilor lor superiori, iar soldaţii germanii – după spusele lui Livson, luptând alături de evrei – nu se gândeau nicio clipă de a-i ucide (pe soldaţii evrei – n.n.). De multe ori când treceau pe lângă un ofiţer finlandez, care era evreu îl salutau cu respect.

Existau în Helsinki trupe germane şi comandă germană precum şi unităţi ale serviciului secret „Gestapo", însă Finlanda a respins cererile lui Hitler de a introduce legi anti-evreieşti.

Atunci când Heinrich Himmler (1900 – 1945) 6, arhitectul Soluţiei finale, a vizitat Finlanda în august 1942 şi la întrebat pe premierul Jukka Rangell (1894 – 1982), despre „problema evreiască", Rangell a răspuns:

„Nu nu avem o problemă evreiască"!

„Trebuie să vă amintiţi", spunea John Simon, care discutase cu

---

[6] Heinrich Luitpold Himmler - membru conducător al partidului nazist (NSDAP) din Germania. A fost unul dintre cei
mai influenți oameni din Germania nazistă și unul dintre cei mai direct responsabili pentru Holocaust.

câţiva veteranii despre războiul Finlandei, „... cu 20 de ani în urmă, Finlanda a trecut printr-un război civil urât şi brutal, care a divizat societatea în două.

Încă de atunci, s-a manifestat un efort, al unor politicieni, de a uni ţara. Evreii au făcut parte din acest act politic de a aduce întreaga populaţie finlandeză pe drumul reunificării.

Legăturile dintre soldaţii evrei şi cei germani

Un general, Hjalmar Siilasvuo[7], afirma:

„... sunt mândru de originea soldaţilor mei evrei”!

În memoriile sale, Salomon Klass (1907 – 1985) – căpitan evreu-finlandez care a luptat în *Războiul de iarnă* urma să fie decorat acordându-i-se decoraţia clasa a doua a Crucii de Fier, dar el a refuzat să primească această decoraţie.

Într-un dialog cu colegii săi le-a povestit că generalul Hjalmar Siilasvuo l-a chemat la o întâlnire şi l-a prezentat ofiţerilor germani spunând:

„Salomon Klass, este *unul dintre cei mai buni comandanţi ai companiei mele*”. „Generalul Siilasvuo *ştia foarte bine cine eram eu şi din ce segment al populaţiei făceam parte”, iar germanii nu au spus nimic*”.

Poate unele cazuri de prietenie, între soldaţii evrei şi cei germani dezvăluite de istoricul finlandez Hannu Rautkallio (1944 –), au fost sau continuă şi în prezent să fie cât de cât inconfortabile.

Istoricul Rautkallio povesteşte:

„Am auzit despre un dialog între un soldat evreu şi unul german, care se întorceau în tabăra (militară – n.n.), unde trăiau, soldaţii evrei şi germani de acelaşi rang”.

„... soldatul evre i-a spus germanului:

— „Când ne întoarcem în tabără, să nu spui colegilor tăi că sunt evreu”.

Germanul i-a răspuns:

---

[7] Hjalmar Fridolf Siilasvuo (1892 1947) - general locotenent finlandez care a condus trupele finlandeze în Războiul
de iarna împotriva trupelor U.R.S.S.

— „Dar nu ţi se va întâmpla nimic – tu eşti soldat finlandez. Eu s-ar putea să am probleme.”!

După opinia istoricului Hannu Rautkallio, sentimentele de prietenie între soldaţii finlandezi şi cei germani, au fost deosebit de mari în special în cazul răniţilor.

Într-un album care a aparţinut lui Chaje Steinbock (1920 – 1983), o asistentă medicală evreică din spitalul principal din Oulu, situat la circa 370 de kilometri nord de Helsinki, s-au regăsit câteva mesaje din partea unor soldaţi germani de care avea grijă asistenta Chaje. Printre cele scrise se găseşte unul semnat de un soldat neamţ al cărui nume era Rudy.

El îi scrisese lui Chaje:

„Despre ceea ce simt pentru tine, nu m-am întrebat niciodată.

Nu vreau să ştiu, nu vreau să aud, pentru că ştiinţa poate distruge fericirea. Îţi voi spune doar un singur lucru:

ţi-aş da tot ce îţi doreşte inima.

Tu eşti femeia pe care am iubit-o mai mult decât orice altceva.

Până acum nu credeam că aşa ceva ar putea exista”.

Potrivit unor mărturii, aflate de la alţi veteran finlandeji, unii dintre soldaţii germani au vizitat o sinagogă ridicată în apropierea frontului.

— „Era o imagine incredibilă”, povesteşte Rony Smolar, fiul lui Isak

Smolar (1914 – 1992), cel care fondase respectiva sinagogă.

„Soldaţi germani în uniformă stăteau umăr la umăr cu soldaţii evrei care se rugau”.

După cum explicau unii autori, până în acel moment al războiului detaliile privind Holocaustul încă nu părăsiseră graniţele germane. Marea majoritate a soldaţii evrei nu ştiau de camerele de gazare şi de ororile de la Auschwitz, Dachau sau Bergen-Belsen.

După opinia lui Şimo Muir, profesor de studii ebraice la Universitatea din Helsinki, unii dintre soldaţi evreii ţineau legătura cu rudele lor din Polonia sau din alte ţări est-europene. Primeau scrisori, și aflaseră despre deportări.

Medicul Leo Skurnik ştia de pericolul în care se afla comunitatea evreiască din diverse ţări europene.

Ca doctor, a cărui carieră fusese la un anumit moment dat blocată de unele curente antisemie care se manifestau în multe ţări (şi chiar în anumite sfere socio-economice şi politice din Finlanda), Skurnik având în familie şi unele rude care se ocupau de comerţ şi care călătoriseră prin Europa îi scriseseră despre ce se întâmpla acolo.

— „Ştia şi avea suficiente informaţii care să-l menţină într-o continuă îngrijorătoare, explica mai târziu fiul lui Leo, şi totuşi tatăl meu, ca doctor, considera că este responsabil nu doar pentru soldaţii finlandezi, ci şi pentru cei germani"; el nu s-a gândit nicio clipă să facă discriminări între pacienţii lui, soldaţii finlandezi, evrei, sau germani. Pentru tatăl meu, toţi erau oameni răniţi care trebuiau trataţi şi vindecaţi.

— Şi într-adevăr, mulţi soldaţi germani aveau nevoie de ajutorul şi sfaturile doctorului Skurnik.

În sectorul în care acesta era staţionat au avut loc unele dintre cele mai dure bătălii ale războiului, iar regimentul său (53 infanterie) şi divizia SS alături de care acesta lupta au suferit pierderi foarte grele.

La un moment dat, Skurnik s-a aventurat în „zona morţii" dintre liniile frontului, pe

ntru a salva câţiva soldaţi germani, când alţi ofiţeri nu avuseseră curajul să facă acest lucru. Apoi, în mijlocul unui bombardament sovietic a luat decizia de a evacua întregul spital.

Operaţiunea i-a adus o apreciere deosebită şi propunerea de a fi decorat cu ordinal Crucea de Fier.

Skurnik ca şi ofiţerul Klass, au refuzat decoraţiile.

„Când germanii au decis că ar vrea să-i acorde decoraţia tatălui meu, povestea în continuare fiul lui Skurnik, tatăl meu i-a spus

generalului Siilasvuo.

Acesta, la rândul său, i-a spus tatii, care credea că e vorba de o greşeală.

Skurnik a decis că vrea să afle ce se va întâmpla când la Berlin se va afla că el este evreu.

Ceva mai târziu, Siilasvuo a venit şi i-a spus lui tatălui meu, că decizia de decorare fusese aprobată. Tata i-a spus:

«Bunul meu prieten, crezi că pot accepta o asemenea decoraţie?

Spune-le prietenilor tăi germani că mă şterg la fund cu ea!»

Generalul a transmis Comandamentului german, mesajul, cuvânt cu cuvânt, iar germanii, furioşi, au cerut ca Skurnik să fie pedepsit.

Generalul finlandez a refuzat să ia vreo măsură de sancţionare.

De-a lungul anilor de război au existat şi unele acte de aşa-zisă „rebeliune evreiască”. De exemplu, un doctor staţionat la Oulu a refuzat, de exemplu, să opereze soldaţi germani şi, ca atare, a fost transferat.

Sissy Wein, o cântăreaţă evreică, a refuzat să cânte pentru soldaţii germani.

După război, pe măsură ce ororile Holocaustului au fost dezvăluite, în rândul evreilor finlandezi s-a răspândit un sentiment de disconfort.

După cum reiese din unele informaţii ale mass-mediei, la o întâlnire a veteranilor de război organizată la Tel Aviv în 1946, evreii finlandezi au fost acuzaţi de trădare.

„Nu v-aţi gândit, au fost ei întrebaţi, că ajutându-l pe Hitler, i-aţi prelungit perioada de putere şi, prin asta, aţi făcut ca mai mulţi evrei să ajung în camerele de gazare?”

Kent Nadbornik, Preşedintele Uniunii Veteranilor Evrei Finlandezi, a afirmat:

„Noi nu i-am ajutat pe germani. Aveam un inamic comun, pe ruşi, şi atât!”

O altă justificare a veteranilor, a fost aceea că prin prin participarea la război soldaţii evrei şi-au dovedit totala loialitate faţă

de statul finlandez.

Această afirmaţie a fost criticată în ultimii ani.

În acelaşi timp „linia oficială" era aceea că existenţa evreilor în armata finlandeză pusese capăt antisemitismului din Finlanda, şi în acelaşi timp a apărat întreaga populaţie finlandeză de pericolul unui Holocaust.

Referindu-se la această situaţie, Carl Gustaf Emil Mannerheim8 i-ar fi spus lui Himmler:

„Atâta timp cât evreii luptă în armata mea, nu voi permite deportarea lor".

*

Puncte de vedere diferite privind legile unor ţări

Există diferenţe deosebit de mari între felul de a gândi şi de a aplica sanţiuni împotriva unor fapte anti-statale sau împotriva umanităţii.

În cazul Islamului, care cere credincioşilor să reformeze legile ţării-gazdă în aşa fel încât acestea să se conformeze legii islamice, brutalitatea de care dau dovadă, de exemplu, membrii Al Qaida sau al pretinsului „stat Islamic" sunt de neconceput pentru lumea civilizată.

Practicarea decapitărilor serveşte – după opinia monstruoasă a teroriştilor aceluiaşi scop de pedeapsă ca în oricare altă ţară.

Cât de falsă, de monstruoasă şi inumană poate fi o asemenea psihologie, nu îşi poate găsi niciun fel de explicaţie şi justificare în faţa lumii civilizate, chiar dacă este însoţită de apostazie.

Desfăşurarea publică a unor asemenea pedepse de fapt nu au drept scop decât de a insufla teamă în masa mare a populaţiilor şi a-i forţa să accepte pe calea „fricii" introducerea legilor islamice şi a demonstra care este aşa numitul preţ al încălcării a ceea ce ei consider a fi drept şi ordine.

---

[8] Baronul Carl Gustaf Emil Mannerheim - fost militar finlandez și om de stat. Mannerheim a fost conducătorul militar al albilor în războiul civil finlandez, regent al Finlandei, comandant-șef al forțelor de apărare ale Finlandei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mareșalul Finlandei și al șaselea Președinte al Finlandei.

Astea sunt legile şi mijloacele de luptă împotriva oricăror acte pretinse de trădare sau de luptă împotriva „statului Islamic”9 (?!) şi a conducerii lui.

De partea opusă sunt toate textele de bază ale religiei mozaice care subliniază importanţa aderăriipopulaţiei la legile unui teritoriu, sau al ţării, (care i-a acceptat şi îi protejează – n.n.).

Apoi, sute de ani de persecuţii, dorinţa de a scăpa de pogromuri, de a putea să urmeze cursuri universitare şi fiind educaţi să poată juca un rol potrivit în societate au făcut ca evreii să aibă o dorinţă puternică de a se integra în viaţa comunităţilor unde trăiau.

Referindu-se la poziţia evreilor în diferitele ţări unde emigraseră şi unde îşi consolidaseră relaţii foarte apropiate cu populaţiile ţărilor respective, doamna Rabin Leah Mühistein10

afirma:

„... *De-a lungul secolelor, evreii au vrut să arate că sunt cetăţeni buni”.*

„... ei *au vrut să arate că nu există niciun conflict între a fi evreu şi a fi patriot; întrucât nu există dublă loialitate”*.

Asemenea acte ale” uitări”, privind rolului specialiştilor evrei la situaţia economică şi politică a Germaniei, nu era ceva nou pentru Hitler şi pentru politica sa; ea se practicase şi cu multe decade înainte.

Câteva exemple pot confirma afirmaţia de mai sus:

---

[9] Statul Islamic - stat nerecunoacut de nici un alt sat sau organizație internațională.

[10] Leah Mühlstein sa născut în Königsberg, Prusia de Est, Germania (acum Kaliningrad, Rusia), într-o familie din clasa mijlocie a societății, din părinți născuți în Rusia. Imediat după alegerea lui Adolf Hitler - cancelar al Germaniei în 1933, Leah a emigrat împreună cu familia în Palestina. Ea și-a întâlnit cu viitoru lei soț, Yitzhak Rabin, la școală și s-au căsătorit în anul 1948, anul independenței Israelului. Yitzhak a devenit prim-ministru în 1974 după demisia lui Golda Meir.Leah a sprijinit eforturile de pace ale soțului ei în conflictul israeliano-palestinian și a lucrat în continuare pentru o soluție după asasinarea lui Yitzhak. Leah a scris o carte despre amintirile soțului ei, care a fost lansată în 1997 cu titlul: Viața noastră, moștenirea sa.

În timpul Primului Război Mondial, Germaniei i s-a impus un blocaj care a dus la lipsa acută de materii prime şi în special de salpetru11, unul dintre materiile cheie în fabricarea prafului de puşcă şi a explozivelor.

Cele mai mari rezerve de salpetru se găseau în Chile şi India. Germania nu avea niciun fel de rezerve de acest material.

Pe baza cercetărilor efectuate de chimiştii germani s-a ajuns la concluzia că salpetru poate fi înlocuit cu o soluţie de amoniac, dar care era era foarte scumpă pentru a fi produsă în cantităţile necesare armatei germane.

Un chimist evreu, cu numele **Fritz Haber** (1868 – 1934), împreună cu Carl Bosch (1874 – 1940) au descoperit în 1908 procedeul producerii de ammoniac în cantităţi industriale şi cu un cost foarte scăzut.

Când a izbucnit războiul, Germania o folosit descoperirea lui Haber, folosindu-se de aer ca materia primă pentru fabricarea de ammoniac.

Opinia unor expeţi militari era: dacă Germania nu avea această invenţie (a lui Haber – n.n.), ar fi trebuit să se predea cu mult înainte de noiembrie 1918.

Haber, de-a lungul războiului a fost considerat ca un „pionier" în crearea şi folosirea gazului otrăvitor fapt pentru care primise Premiul Nobel în domeniul chimiei.

Dar nu pentru pace!

Mai târziu, în timpul nazismului, Adolf Hitler care a dus omenirea la marginea prăpastiei şi distrugerii, îşi manifesta prezenţa şi ideile prin urlete demenţiale pe care le scotea în timpul discursurilor. Mulţi dintre cei care l-au ascultat, afirmau că discursurile lui erau fără vreo logică; repeta de zeci de ori aceeaşi frază şi aceleaşi cuvinte şi îşi susţinea într-un mod diabolic cele mai sinistre idei criminale cărora le-a dat viaţă în timpul controlului său asupra întregului regim nazist.

Omorârea a 6 milioane de evrei doar pentru motivul că erau

[11] Salpetru- denumirea științifică pentru silitră, Azotat de potasiu care este praf de pușcă

evrei a fost unul dintre actele fără precedent în istoria modern a omenirii.

Nu cred că mulţi conducători ai unor ţări au lăsat o astfel de moştenire ruşinoasă şi de distrugere umană.

Se ajunsese ca în perioada hitleristă, nimeni nu mai avea siguranţa că v-a putea trăii, datorită demenţei tiranice a acestui om şi a susţinătorilor săi.

Copiii, femeile şi bărbaţii de orice rasă, naţionalitate sau religie erau vizaţi şi ucişi pe baza capriciilor lui Adolf Hitler, susţinute şi exacerbate de propaganda nazistă condusă de un alt dement Joseph Goebbels (1897 – 1945).

Presa internaţională confirma:

„... evreii şi ţiganii au fost ucişi fără şanse de a fi cruţaţi”.

Chiar şi cea mai nesemnificativă informaţie care se referea la existenţa „unui gram de sânge evreiesc”, la faptul că unii erau bolnavi mintali sau idioţi că erau homosexuali sau lesbiene, ducea la represalii şi moarte prin mijloacele cele mai demenţiale pe care le impusese Hitler şi întreaga lui administraţie fascistă.

Niciun evreu sau din categoriile sociale amintite, nu trebuiau cruţaţi de efectele programului: **„Soluţia Finală”.**

În testamentul său, scris cu puţin înainte de a se sinucide, în aprilie 1945, Hitler le-a cerut germanilor să continue lupta împotriva evreilor:

„Mai presus de orice, **ordon guvernului şi poporului** să susţină până la capăt legile rasiale să se opună fără îndurare otrăvitorului tuturor naţiunilor, evreimea internaţională”.

Era convins că nu mai avea de trăit decât un număr limitat de zile sau ore dar în acelaşi timp **„ordona” (!),** poporului să-i continue demenţa ideillor sale antisemite.

După opinia unor autori în manifestrarea demenţei sale, Hitler se credea un mare om de stat, dar nu şi-a dat seama cât de condamnabile şi vrednice de un dispreţ total au fost acţiunile pe care le-a întreprins şi războiul pe care l-a dezlănţuit (vezi şi sursa: Enciclopedia Britannică volumul 7).

Dar, aşa după cum afirmă mulţi analişti politici, a-i atribui lui Hitler numai o boală mintală, de care a dat dovadă, l-ar absolvi, de responsabilitatea gravelor lui comportamente, fapte şi afirmaţiilor

sale.

Pe parcursul anilor în calitate de conducător al Germaniei, multe fapte legate de personalitatea sa erau socotite ca fiind tabu.

Exemple în acest sens au fost cele referitoare la boala sa avansată de Parkinson şi la faptul că la 23 mai 1935, i se efectuase o intervenţie chirurgicală pentru eliminarea unui polip de pe laringe.

Hitler era cunoscut că manifesta o frică extremă de cancer. El credea că are cancer la stomac datorită unei probleme permanente şi constante cu indigestii şi flatulenţe.

Creşterea unui polip în gât îi afectase şi mai mult teama de extindere a cancerul şi nicio asigurare din partea medicului său particular, doctorul Theodor Morell (1886 – 1948) 12, nu i-a putut elimina sau reduce această idee şi nici nu îi uşura temerile. Ajunsese să fie sigur că avea cancer la gât şi la stomac.

Această frică se datora şi faptului că mama lui murise tot de cancer şi ca atare credea în ideea geneticii acestei grave boli.

Din unele documente medicale apărute după 1945 şi publicate în ziarul britanic Daily Mail13, reieşea că doctoral Morell îi administra lui Hitler 80 de medicamente pe zi. Această cantitate enormă de medicamente zilnice, potrivit opiniei unor psihiatri şi a unor istorici l-au transformat dintr-un egomaniac într-un criminal sadic.

De asemeni din aceleaşi documente reieşea că Hitler consuma cocaină sub forma de praf su pretextul de „a-şi curăţa sinusurile şi a-şi calma răguşealal". Hitler a fost un ipohondru depresiv şi maniac şi chiar după opinia doctorului său personal suferea de tulburări bipolare, iar drogurile i-au înrăutăţit an de an situaţia sănătăţii.

Documentele declasificate după 1950, confirmă că teama lui de cancer a permis şi a susţinut cercetarea în curs de desfăşurare a cauzei PRIMARE a cancerului şi şansa de inversare a acestuia.

---

[12] Theodor Gilbert Morell – doctor personal al lui Hitler. După unele informații piublicate în 1945 de către mass-
media internațională se considera că Dr. Morell era jumătate evreu. El a studiat medicina în Grenoble și Paris și
ulterior își făcuse o specializase la Munich.

[13] Daily - ziar britanic zilnic publicat la Londra. Fondată în 1896; este al doilea mare ziar din Marea Britanie, după
The Sun.

În timp ce lumea se afla în război şi Hitler şi guvernul său au implementat într-un mod diabolic Soluţia finală de a scăpa lumea de evrei, la Berlin era un evreu care era protejat. Numele lui a fost **Otto Heinrich Warburg** (1883 – 1970), (născut dintr-un tată evreu şi o mamă creştină). Otto Warburg, era fiziolog, medic şi biochimist care primise Premiul Nobel pentru Fiziologie şi Medicină în 1931 pentru cercetarea şi descoperirea în 1923 a cauzei reale a cancerului.

În anii conducerii lui Hitler, Otto Warburg şi-a continuat cercetarea în domeniul cancerului.

Când cei din imediata apropiere îi spuneau lui Hitler că Otto Warburg era evreu, el le răspunea:

— Da, ştiu, dar este numai 45% evreu!

Cercetările lui Warburg, făcute sub auspiciile regimului nazist, au adus rezultate uimitoare în transformarea celulelor canceroase înapoi la o stare sănătoasă.

Pentru aceasta a primit un al doilea Premiu Nobel pentru Fiziologie şi Medicina.

Tot ceea ce a putut face Heinrich Himmler (1900 – 1945) şi încă unii din administraţia fascistă a fost să-i interzică lui Warburg să accepte premiul acordat.

Hitler îl proteja pe Warburg de implicaţiile tratamentului „Soluţiei finale” pe care el o impusese multor altor categorii de oameni.

Warburg era recunoscut ca fiind o autoritate ştiinţifică în domeniul tratamentului de cancer. În anul 1941, din cauza liniei sale sanguine evreieşti şi în urma puternicilor presiuni exercitate de ierarhia nazistă, Warburg a fost înlăturat din poziţia pe care o deţinea în laboratorul de cercetări oncologice. Când Hitler a aflat de această acţiune a dat ordin şi în câteva săptămâni Wartburg a fost reintegrat pentru a-şi relua activitatea de cercetare a cancerului.

Prin propaganda intensă condusă de Goebbels se susţinea prin toate mijloacele de comunicare ale timpului respectiv, necesitatea imanentă de creştere a rasei pure ariene şi se oferea soluţia ca femeile germane să aibă relaţii sexuale ne protejate cu soldaţii şi ofiţerii germani care erau verificaţi de către unităţile serviciilor secrete ale Gestapoului existente pe întregul teritoriu al Germaniei.

Împotriva întregii politici naziste şi a diferitelor legi impuse de administraţia hitleristă au existat şi unele voci care demascau

realitatea şi chemau la luptă împotriva actelor criminale ce se desfăşurau zi de zi.

La fel ca şi în multe alte cazuri, despre asemenea acţiuni anti-naziste nu se spunea absolut nimic.

Şi totuşi asemenea acţiuni au existat!

La 22 februarie 1943, o tânără student în vârstă de 21 de ani al cărui nume era Sofia Scholl (1921 – 1943), fusese arestată şi ţinută în închisoarea Stadelheim, din districtul Giesing14 întrucât organizase împreună cu fratele ei Hans, un grup non-violent anti-nazist şi împotriva lui Hitler, numit: *„Trandafirul Alb”.*

Sofia Scholl şi fratele ei au fost omorâţi de către soldaţii SS sub acuzaţia de înaltă trădare şi pentru că îndrăzniseră să sfideze regimul nazist.

Amândoi fuseseră condamnaţi la moarte înainte de apusul soarelui. La ora 5 după-amiaza, Sofia s-a îndreptat calmă spre ghilotină, unde i s-a tăiat capul.

Pedeapsa aplicată Sofiei a fost deosebit de barbară fiind specifică unei lumi total înapoiate din punct de vedere uman şi nicidecum unei societăţi ce se pretindea ca fiind de înaltă cultură şi civilizaţie.

Cu toate că despre moartea lui Sofia Scholl şi a fratelui ei Hans, nu s-a spus niciun cuvânt la data decapitării ei, mai târziu când au apărut unele informaţii, ele au rămas în memoria germanilor; Sofie Scholl, a fost şi este considerată o eroină legendară care s-a luptat cu naziştii prin puterea cuvântului scris, cât şi ca una dintre cele mai puternice femei ale secolului 20 din punct de vedere moral.

Dacă despre multiplele aspect legate de crimele săvârşite în timpul Holocaustului sunt scrise mii de pagini, despre opoziţia curajoasă ce a avut loc în Germania există încă infim de puţine informaţii.

Marea majoritate a acestor fapte sunt ignorate sau chiar date uitării cu un anumit scop premeditat.

---

[14] Giesing (fostă Kyesinga) - oraș bavarez fondat în 790 (mai vechi decât Munchen). Încorporat ca district în orașul
München în octombrie 1854. Giesing este situat la sud-est de München și are o populație de 50.000 (conform
recensământului din 2011).

Ele trebuie evidenţiate şi aduse la cunoştinţa întregii lumi, în speranţa că

„Cele rele”, nu se vor mai repeta!

Sursa: bazat pe informaţii din:

— Https://www.historia.ro/secţiune/general/articol/evreii-care-au-luptat-pentru-hitler.

— Enciclopedia Britanica

— Evrei.net, 11/3/2014

— Diverse site-uri din internet